

Joc de miralls

La trama: Barcelona. Clara i Manu volen tenir un fill malgrat no ser parella, els seus amics Vicky i Ander no ho veuen clar, però ells tiren endavant, al temps que roden una pel·lícula de personatges en evolució i crisi contínua, com la frontera entre realitat i ficció.

La pel·lícula: Fa quatre anys s'estrenava *V.O.S. (Versió original subtitulada)* a la sala petita del Teatre Lliure de Barcelona, una teatral comèdia romàntica escrita i dirigida per Carol López. La funció va ser un èxit. Cesc Gay la va veure i se'n va enamorar a primera vista. Ara la porta a la pantalla gran en una adaptació fidel en l'esperit i en la lletra. Amb els mateixos actors i gairebé amb el mateix públic. De l'escenari al plató i als carrers de Barcelona. *V.O.S.* tracta sobre la gran (i meravellosa) mentida

que és el cinema, sobretot quan parla d'amor i d'amistat. Aviat d'aquest xoc de sentiments en resultaran uns quants ferits. Coses de les relacions humanes, de les veritats insostenibles i de les traïcions inevitables: només un amic te la pot clavar. Dues parelles

d'aquí i ara, en construcció permanent, que protagonitzen el joc de miralls que Cesc Gay ha instal·lat a imatge i semblança de cineastes com Woody Allen i les seves deconstruccions (*Melinda i Melinda*), Fellini (*8 1/2*), Truffaut (*La nit americana*), Michael Winterbottom (*Tristan Shandy*), referents il·lustres que no esgoten la fórmula del cinema dins el cinema. Ni tampoc resten efectivitat a la proposta d'en Gay, decidit a jugar amb el manipulador art de contar històries. Deia Fernando Pessoa que dones i homes *som contes de contes que contem contes, o sigui, no res*. A la comèdia, Gay dona corda a quatre amics que xerren i xerren del vi (que beuen amb generositat), de les pel·lícules, del tracte diferencial sexista, d'una nova família, de la vida i de les seves claudicacions. Tot en versió original, és a dir, en català, castellà i euskera. I no està subtitulada. Ni li cal.

La imatge: Clara trenca aigües durant el rodatge de la pel·lícula i la càmera no deixa de filmar l'escena, mentre la gent del plató atén la partera.

La frase: "L'amor s'hauria de presentar com els iogurts, amb la data de caducitat", exigeix la Vicky. Però aleshores, quin al·licient tindria?

La recomanació: Per a cinèfils que temen l'amor i les seves martingales.

V.O.S.

Guió i direcció: Cesc Gay.
 Intèrprets: Àgata Roca,
 Vicenta Ndongo, Paul
 Berrondo, Andrés Herrera.
 Música original: Joan Díaz.
 Espanya, 2009. 87'. Rambla.